

XIX-ik évfolyam. — 6-ik szám.

SZERETET

VALLÁSOS, REF. EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre esperes.

A Hevesnagykunsági Ref. Egyház-
megye hivatalos közlönye. Meg-
jelenik havonként Kisujszálláson. | Előfizetési ára: egy évre helyben
2 pengő, vidéken 2 pengő 40 fillér.
Egyes példány ára: 24 fillér.

Kisujszállás, 1930 június hó.

A címképen Krisztus keze sziveket hint a földre, mint magvető keze gabonaszemeket a barázdába. Közte van-e a te szived a Krisztus hintette sziveknek? Tudsz-e „szeretni“, könyörülni, jót tenni?

ÁLDOZÓCSÜTÖRTÖK

Krisztus mennybe felméne. Értünk. Hogy hajlékokat készítene számukra. Mert jut-e néha eszetekbe, hogy *odamegyünk*?

A tanítványok az első Áldozócsütörtökön álltak ott a zöld halom ormán, nézván a Mennybe. Krisztus tanítványai vagyunk mindnyájan mi is! Mégis, mégis mindig a földet nézzük, nem a mennyet.

Sokan lefestették már, művészek az első áldozócsütörtöki jelenetet. Szépnél szebb képeit láttam én is a mennyre néző tanítványoknak. De képnél szebb a valóság!

De szép, mikor Áldozócsütörtök ünnepén százak, ezrek, százezrek

állanak énekelve, imádkozva, Mennyre nézve. Lábaink alatt a föld, attól elvonjuk tekintetünket. Fejünk fölött, szivünk fölött a Menny. Oda nézünk, oda szállunk! Az a mi hazánk, onnan jöttünk, oda hajlunk vissza. Fészkére a madár. Napsugarak a naphoz, mikor alkonyaton „repülnek mind anyjuk után“.

Mennyi szép felserdült gyermek, édes gyermekeink, fiaink, leányaink, konfirmáltak, hitükről vallást tettek, hitben megerősítettek, néznek majd a mennybe. Óh borítsátok majd szépségbe, virágba a templomokat, áhitat szépségébe a sziveteket ez Áldozócsütörtökben.

PÜNKÖST

Az ötvenedik nap. Pentekoszté, mely, ha megmagyarázod, azt jelenti: Ötvenedik. Husvétől számítva. Nagypénteken megreszketett a föld; a tartomány meg éjszakába borult. Pünkösztben egy kis ház rendült meg Jeruzsálem szélén s égi világosság, tűznyelvek szálltak alá. Ezek fényétől megvilágosodott ez az egész világ.

Csoda! Néhány tűznyelvtől az egész világ! Lett a pogányság után keresztyénség. A tűznyelvek szárnyán nagy fenséggel Isten országa szállott alá e földre. Olyan a Pünköszt, mint egy második Karácsony, Szentlélek Isten Karácsonya.

A tüzes nyelvek a ti sziveiteken is meg akarnak pihenni. Engedjétek! Örvendezetek a Pünkösztben!

Megtérés.

**Nem kérdezi: hol voltál eddig?
Szép napfelkeltétől napestig.**

**Azt sem kérdezi: merre jártál?
Óh nem kíváncsi: mit csináltál?**

**Hányszor csufoltad s hányszor hagytad,
Ha drága keresztyén kacagtak...**

**Elfelejtette minden vélked...!
Csak átölel..., csak örül néked...**

**...Reszket a lábad? Szemed könybe?
Mit mondjal néki? Hogy köszönj be?**

**Csak hullj le szóflanul Elébe:
Néki nincs szüksége beszédre!**

Kovácsné, Huszár Jolán.

Trianon.

Junius hó 4-én délután 4 órakor tizesztendeje lesz, hogy a csaláson, szédelgésen alapult trianoni békeokmányt alá kellett írni szerencsétlen nemzetünk megbizottjának.

Szomorú ünnepünk lesz junius 4-én. Aki akkor sem imádkozik, nem magyar. Aznap délután 4 órakor megkondulnak s templomba hívnak minden magyart a harangok egész hazánk területén. A harangzugást is már levett kalappal kell hallgatni. Így írják a lapok.

Valami a zsinatról

A legfőbb gyűlése, törvényhozó faktora magyar református egyházunknak: a zsinat. Van vagy 100 tagja. Harmadik ízben ez évben ült össze; május 1-től 12-ig tartott a tanácskozás.

Az egyház alkotmányára vonatkozó törvényeket alkotta meg ez a 12 napos ülészak.

A zsinat új dolgokat is vezetett be már tavaly a lelkészválasztási törvénnyel, mely szerint a lehetőségig csak meghívással választandó a lelkész, nem szavazással, csunya korteskedéssel. A meghívás, ha egyszer nem sikerül, többször is megismételhető.

Irányelveink voltak a törvények alkotásánál: hitélet erősítés, demokratikus haladás, a kormányzás egyszerűsítése, olcsóbitása.

Az alkotott törvények közül háromra mutatok rá, mint igen érdekesekre s fontosakra:

1. »Az egyháztagnak kötelessége, hogy tisztaerkölcsű mértékletes, józan, evangéliumi szellemű életet éljen; a közönséges isteni tiszteleteken és Urvacsorán résztvegyen; a vasárnapot és az egyház más ünnepeit megünnepelje; házasságkötését a lelkipásztornál előre bejelentsen, házassága megkötésénél, gyermeke keresztelésénél, halottja eltemetésénél az egyház szabályait megtartsa; gyermekeit az országos törvény korlátai közt, a református vallásban neveltesse, azok iskolai taníttatásáról és konfirmálásáról gondoskodják“.

2. „A presbiter ellen, aki az istentiszteletről állandóan elmarad, az Urvacsorától vonakodik, lelkigondozási vagy belmissziói munka teljesítését igazolatlanul megtagadja vagy házassága megkötésénél és gyermekei vallásos nevelésének ügyében a református egyház rovására jár el, fegyelmi eljárást kell indítani.“

A nagy egyházközségekre kimondatott, hogy: »ott, ahol több lelkipásztor van, ahol a lélekszám az 5000-et meghaladja — egy éven belül — szabályrendeletet kell alkotni új egyházközségekre vagy legalább is egyházrészre megalkotására vonatkozólag. Ahol több lelkipásztor van, ott a törvényes rendelkezést a jelzett záros határidő alatt ok-

vetlenül végre kell hajtani az ötezres lélekszám alapján való szervezésre. A kerület 3 évi határidőt adhat, de 10000 léleknél több egy lelkipásztor gondozása alatt semmiképen sem maradhat. Ott, ahol az egyházközség ötezernél több lelket számlál, addig is, míg az ötezrenkénti tagozódás lehetséges lesz, vallásoktató és más lelkészek vagy theológiai tanárok vezetésével egyházi köröket kell alkotni. A nagy népességű egyházmegyének joga van határait úgy állapítani meg, hogy ez a város határával egybeessék.»

Ez az utóbbi pont Budapest főváros és Debrecen törvényhatóságának mindenkori területén levő egyházközségek külön egyházmegyévé alakulását vonja maga után. (Máskor többet e kérdésről!)

* * *

A zsinati napok délutánjait arra használtam fel (hogy akkor se pihenjek!) hogy református egyházunk egy pár nagyszerű intézményét megtekintsem. Tanuljak, hogy aztán tanithassak.

Egyik napon a Lorántffy Zsuzsánna (I. Rákóczy György fejedelem neje) nevére elnevezett egyesület Diakonissza-házába villamosítottam ki, hol egykori, angliai kedves utitársam dr. Csürös István ma az atyámester és felesége, a nagytiszteletű asszony, az intézet lelke. A diakonusz és diakonissza szavak magyar értelmével, hiszem, mindenki tisztában van. A Szentírás is beszél diakonuszokról és diakonisszákról (de — sérteni nem akarván senkit — barátokról és apácákról sehol és soha!) Ezek az áhítatos lelkék elszánják magukat, egész életüket: a szegények, az ügyefogyottak, betegek és pedig olykor a legsúlyosabb betegek: járványos kórságban szenvedők, nyavalyatörősök, tébolyodottak, örökös nyomorékok gondozására. Óh, sok imádság, temérdek lemondás kell a krisztusi pályautra vezető készüléthez. (Bár csak lennének sokan ilyenek, ezek az emberiség legszükségesebbjei! És óh bárcsak lenne nálunk a mi gyülekezeteinkben is egypár ilyen istenes lelkű diakonissza, aki sorba járná házainkat, felkeresné, ápolná betegeinket, adna a szivökbe imát, szájukba éneket, reszkető kezükbe bibliát, lelkükbe hitet, vigaszt, reménységet! No majd eljön ennek is az ideje; kivált, ha a nagy eklézsiák, minő a mienk, a kisujszállási is, több külön egyházra, vagy egyház-

részre szakadnak, 5—5000-nél nem nagyobb számával a hívő seregek. Akkor majd diakonuszok és diakonisszák segítségével, meg más egyéb módokon lehet majd végeznünk lelki gondozást, ami most, szinte ezt irhatnám, lehetetlen. Egyetlen módja ennek még ezidőszerint kis ujságom, amely a hajlékokba bejut, mint hogyha én magam mennék be hiveimhez.)

Elnéztem a diakonissza testvérekhez — mondom. Láttam a Család-utcai (Kőbánya) hivek templomát. ott a Diakonissza-házzal kapcsolatban (az új templom most fog épülni), amely templomban még az élete delén kidőlt Fiers Elek hirdette hatalmasan az Igét. Szót váltottam a testvérekkel s áldást kértem Istentől arra az áldott házra.

* * *

Jártam Pesterzsébeten is, amelynek kiváló polgármestere itt született a Tiszapartján, de megjárta már (egyszer épen velem együtt) a roppant Óceánt is. Meglepett, hogy a »Szeretet«-nek ott is vannak olvasói. Hatalmas református egyházunk is van ott, körülbelül tizezer lélek (kisujszállási eredetűekre is akadtam). — A templomuk kicsiny, de van egy óriási intézményük a „Bethlen Kata menedékház“, hatalmas parkban, pompás nagy hajlék, krisztusi céllal: Meneküljenek oda, kiket az élet összetört! Ezért az intézményért persze sok terhet vettek a hivek magukra. Dehát hogy is mondta dr. Kiss Ferenc professzor valamely kolostort építeni akaró szent asszonyról a régi korból: Nekem csak két garasom van. Ez semmi és magam is csak semmi vagyok — mondá a szent asszony. De én, meg a két garas, meg a jó Isten: ez már elég. És megépült a kolostor. Így vannak a pesterzsébeti református hivek is, Istennel mindent elbirnak, Segitse őket az Ur minden ő feltett szándékukban.

* * *

A harmadik stáció az örszentmiklósi hajlék volt, a Szeretház, amelyben a lelkész-özvegyek vonják meg magukat, mikor a lelkészen összevonják a palástot s leszegezik a koporsóját.

Az özvegy, meg az árvák ilyenkor, óh szomorú a paptemetés, — mennek az országuttra. A papijövedelemből nem jutott egy

házikóra; föld nincs, hiszen az ekklézsia földje nem övék. A hivek régi támogatása, elmarad; még Kunhegyesen egy-egy szép kenyér minden ünnepen kidukál a papi asztalokra; — a lakodalmi kalácsok a mesébe kerültek; keresztelés, esketés nem hoznak semmit a konyhára: a legtöbb papcsalád bizony szegény. Hova menjenek aztán, mikor a kenyérkereső kidől? A lelkészözvegyeknek mostmár van gyönyörű otthonuk Órszentmiklóson, Budapesttől 60—70 kilométernyire, gyönyörű tájon. Valamikor Kvassay-kastély volt. Könnyű Zandlaúferekbe fogott paripák, kúcsos szerszámokban, toporzékoltak a terrasz előtt, s járta pohárcsengés. meg wisztjáték is tán: ma pedig 12 özvegy lelkészné csendes áldott tanyája e hely, hol özvegyi dijuk egy részének odaszánásáért teljes ellátásu otthont találnak a „testvérek“. Valamikor nagyobb urak voltak persze! harangozók, kurátorok élethalál urai. Birodalmukhoz száz kacsa, pulyka, tyukféle tartozott a nagytiszteletű asszonyoknak; Jutka, Terka, bejáróasszonyok, Sára-nénik voltak az ő hódoló népük, elsőik voltak a gyülekezetekben (legtöbben még férjem uram fölött is) — ma kötögetnek ide-oda mozgó fényes kötőtükkel, heklíroznak csendeskén mintha emlékeket akarnának belealkalmazni a horgolt milióbe, abroszkába... aztán beszélgetnek, bólingatnak, merengenek, gondolkoznak, énekelnek, imádkoznak. Sohasem tapasztaltam annyira találónak azt a drága éneket, el is énekeltük velük könnyezve:

Az Ur énnékem őriző pásztorom,
Azért semmiben meg nem fogatkozom;
Gyönyörű szép mezőn engemet éltet
És szép kies folyó vízre legeltet...

Itt oltalmazza őket az őriző Pásztor, a gondviselő Isten, betakarja őket szárnyával; van mindenük, ami kell, még a főzésen is eltanakodhatnak, beterem a zöldséges kert, a gyümölcsös mindent; az óriási park (20 hold, vagy mennyi? a gyönyörű szép mező, s a parkot szegi a csergő patak, — ez a kies folyóvíz, — melyen túl a falu, szép templom-toronnyal, mellette meg már ott van egy másik szép udvarház, papeleány-árváknak, akik majd a református misszió szolgálatába állanak s erősítik e hitet, a meggyengült hitet a lelkünkben.

Óh, hogy felmagasztosultunk! autókön akik kimentünk. S hogy eláldottuk azokat a nemes lelkeket: dr. Kovács J. István theológiai tanárt s nejét, nagyműveltségű, fenkölt lelkű embereket, kik létesüléshez segítették ezt a hatalmas intézményt. Dr. Ravasz Lászlóné püspöknét, dr. Szöts Farkasné theol. tanár özvegyét; Vecsey Sándorné nagytiszteletű asszonyt, s mindenkit, mindenkit, kik ez intézmény sorsát intézik.

Van már rádiójuk is a papiözvegyeknek; Rothermere lord küldött szobadisznak szép szobrot; az Unghváry gyümölcsös 200 fát adott nagy-olcsón; van fajbaromfi, meg amolyan; két bocis tehén az istállóban önti a jó fehér tejet; volt már disznóölés is a télen...

Minden van... Uram bocsá' még külön temető is.

Áldott hely, áldott hely. Legyen is áldott. Akik létrehozták, akik benne laknak, akik oda csak be is lépnek, akik érte bármit tesznek, áldoznak: áldottak legyenek!

* * *

Bocsánat, hogy ennyit irtam, máskor majd kevesebbet. De hát ugy tele lett a lelkem impressziókkal. Ha pénzem volna, segíteném e kedves otthonát bus lelkészözvegyeknek, kik sirva tudják, hogy bizony „elmulik e világnak minden dicsőssége“!

Nekem nincs pénzem, de, akinek vagyon, nyujtsen valamit: adományt bár vagy hagyatékot — ez áldott intézménynek.

Megáldja az Isten!

A tanév vége.

Nem a gyermekek szive, még tán nem is annyira a tanítóké, a szülők szive van ilyenkor tele, itt-ott egy kis dicsőséggel is, boldogsággal is gyermekeikben, de még több aggodalommal. Szülők, nézzetek az Égre imádkozva s várjátok a segítő Lelket.

„A gyermekem kitünő — áldott légy én jó Istenem!“ — mondjátok el majd, mikor tanév utolján bemegyünk az Ur hajlékába. „Az én gyermekem gyengés, adj erőt neki én Uram, Istenem! kitartását, szorgalmát százszorozd meg jövőre!“ „Az enyém bevégezte már az iskolai pályát, merre induljon az élet nagy útján? Tanácsolj Istenem!“ — „A pihenő időben áldd meg Uram! Istenem! az én gyermekemet, hogy

uj erővel kezdje majd az új tanévet. Rajtam pedig sokasítsd meg áldásaidat, hogy tudjam taníttatni.“

Ezer imádság, hálaadó is, esedező is, száll majd Hozzád, minden sorsnak hatalmas Ura! Mind hallgasd meg! Mert nincs igazabb, szivből jövőbb imádság, mint mikor az anyák, a szülők imádkoznak gyermekeikért!

Gyermekek, ifjak! ti is imádkozzatok. „adjatok hálát az Istennek“.

Ti pedig szülők ne csak tanítsátok, hanem neveljétek is gyermekeiteket „Isten és emberek előtt való kedvességben.“ Így nevelkedett vala a Jézus is!

Erdőben

Lombos erdők mélyén
De régen nem jártam;
Lombos erdők mélye,
Csakhogy rád találtam.
Borulj rám, borulj rám,
Sátoros fa ága,
Madarak, virágok
Tündér palotája!

Szeretem az erdők
Örök csendességét.
A természet ezer
Szóttalan szépségét.
Hallik a sűrűből
Vadgalamb bugása.
Vagy talán az erdők
Szive-dobogása!...

Hallgatom, hallgatom,
Nem tudom mióta,
S imádsággá válik
Szivemben a nóta.
Valami nagy, édes
Boldogságot érzek,
— Istenem, tán a te
Csodás közelléted!

SZABOLCSKA MIHÁLY

Az általános szegénység.

Igy is irhattam volna a címet: Ierongyolódás. Mert szinte sir a lelkem, mikor látom, hogy egy-egy embertestvérem, ki valamikor szép tisztos ruhában járt, öröm volt ránézni, most foltokkal televarrdosott katusban jár, még a szemét is lesüti szegény. Ne süssd le, testvérem! — nem te vagy az oka, hanem Trianon!

A mult tél, hajh! rettenetes volt, ne adj Uram Isten! még egy olyat, vizicibere, sült-tök, főtt tengeri: óh mindenkiben gazdag Isten, szánj meg bennünket!

A jövő télre el kell ezt a dolgot valahogy intézni, rendszerezni, intézményesen. Mert, mint egy német bölcshelyi könyvében olvasom, ez a kérdés olyan, mint a régi görög hitregéből ismert szörnyeteg, az ugynevezett: Szfinksz, az utak szélein állott ez, s az országuton huzódó vándorokhoz nehéz kérdéseket, szinte talányokat adott fel. Ha megfejtették, tovább mehettek, ha nem: szétépte őket. Ilyen a szegénység kérdése is. Széttép bennünket, ha meg nem oldjuk.

Majd megpróbáljuk, ha élünk. Jobban mondva: megpróbálják az illetékesek. Eger, Kecskemét, Csaba, Szolnok már megkezdtek. Kövessük ezeket. Össze kell irni a szegényeket, megnézni közelről, ott a nyomor kunyhóiban a nehéz sorukat, s aztán valahogy alapot teremteni, gyűjtögetve bár, vagy kivetve adóba, — és... segíteni.

A szegényeknek hirdetni kell az evangéliumot. Ami nem nem azt jelenti csak, hogy predikálni, azt mi lelkészek elvégezzük elég buzgón (Bocsánat e szerénységért), de cselekedetekkel kell hirdetni az evangéliumot. Ezt is a lelkészek próbálgatták eleddig, de mindenkinek is kötelessége ez.

Én látván-látom és tudván-tudom, hogy sok jó ember könyörül a szegényeken. Alig van olyan módosabb család köztünk, melynek egy-egy öreg szegénye, egy-egy árvája, ne volna. Helyes ez is, de ismétlem: intézményesen keil csinálni az ilyet. Akkor megszűnnék a szegény koldust magát is megalázó koldulás. Nem gyűlne össze a szivekben halomra a keserűség, és nem volna annyi szemérmes éhező, küzködő, kik aztán végre is alig tehetnek egyebet, mint hogy nyomoru életüket kioltják.

Könyörüljünk másokon, hogy Isten is könyörüljön mirajtunk!

Bizalommal kérem

kis ujságomnak ismerősei között szives terjesztését!!!

Gépek, Traktorok.

Hovatovább több-több szomorú történet tesz arról bizonyosságot, legutóbb is egy nagyon szomorú temetés (a siratott halott, derék polgártársunk itt Kisujszálláson — hitvese, gyermekei, 2 kis unokája öreg édesanyja,

testvérei! — s itt hagyta őket váratlanul, ezer gond között), hogy a nagy költéssel bevásárolt cséplőgarnitúrák, traktorok, mi egyebek im, hová juttatják az embert. A beszerzési ár irtóztató, a kamat óriási — a föld terem is, meg nem is, a búzának s egyéb terménynek van is ára, meg nincs is: s aztán vagy megütik a dobot, vagy szegeznek a koporsót. Melyik a szomorubb, én Istenem?

A szegény magyar tragédiája ez. Volna benne vállalkozási kedv is. Rátermettség is. A traktort megüli, csakugy mint a lovat; mindenre rátermett ez az áldott nemzet, tehetséges, zseniális. Katonái, költői, tudósai, művészei, mindenrendű munkásai a világ bámulatát váltják ki, ahol e nemzetet csak ismerik! Tán ezért van a világon sok ellensége is, mert az embereknek, Krisztus óta sohase kellett az, aki náluk különb. Ebből született Trianon is, ebből a gyűlöletből. Tán még abból az emlékezetből is, hogy Atilla király hunjai nagyon megtaposták másfél ezerévvél ezelőtt a francok földjét, száguldó paripáik körmenyoma még tán ma se enyészett el, de semmiesetre az a szégyenítő emlékezet, hogy akkor homlokukra lépett az „Isten ostora“.

Ámde vissza ahhoz, amiről írni akartam! S amit a cikk elé iktatott rajzolat is ábrázol! Mentőöv, rajta: S. O. S. mely betűk magyarul azt jelentik: Mentsetek meg lelkeinket! vagy röviden: Mentsetek meg! (Ilyen övet próbáltunk most 2¹/₄ éve, az Atlanti óceán 2000,

meg több méteres mélységei fölött!...

Duna vize — olvassuk! — gyakran loccsan, Brauning dörren, méreg csorog, zsineg feszül, véres cafatokkal dübörög a vonat, szegény szerencsétlen magyar nemzet sok derék fia, leánya, megy a másvilágra. Istenem, én Istenem!

A fenti képen ott van a reménység horgonya is! Reménység, reménység, csak ezt ne veszítse el senki e világon, Én édes Feleim! imádkozzatok a kísértés rettentő percében. Kapaszkodjatok lelketekkel az Isten szerint való reménység horgonyába s kiáltsatok könyörögve Istenhez: Széiv aur Szólsz — Ments meg Uristen, minket! S biztonnyal ugy léssen, megment.

És akkor nem látunk olyan szomorú temetéseket, mint amilyeneket hajh! gyakorta látunk.

„Elmegyek kódulni...“

(A szív a biblián azt jelenti. hogy helyezd szivedet a Bibliára, vagyis: igazítsd Isten rendeléséhez; legyen szivedben szeretet!)

* * *

Nagyongyászós temetést végeztem a napokban. De Uram

Teremtőm! melyik temetés nem gyászos?

Anyát temettünk, 40 esztendő volt a szegény Daku Istvánné. Egyszerű deszka koporsó, csak hogy épen befestették feketére s a kis harang dadogott a toronyban. Hajh, jószágos Ég! mi volt abban a házban, míg az édesanya, a hitves, rettenetes szenvedések árán készült a halálhoz. Kiment a kérő szó is helyi újságainkban a könyörülő szivekhez: Segitsetek a szörnyű sorsban levőkön! És segítettek többen. Van még szeretet, van még jószág a világon!

Meg nem menthette ugyan semmi áldozat a szegény anyát, hitvest... elpihent. Száz harangot, nem egyet kellene meghuzni, mikor édesanyát temetünk. A hősök emlék-

napján temették épen. Hősök? Ki hősebb, mint az édesanya? Beteg gyermekének ágya fölött hetekig őrködik, álmod sem ismerve, mint strázsán az őrkatoná: Ellensége az ilyen szegény anyának, mint a mi halottunk, Daku Istvánné volt, ellensége a szegénység. Mi volt ott a télen?! Hogy küzdött vele hősként! Öt gyermeknek mindennapra csak kellett valami. Hát a ruházat; hideg volt a tél. Óh beh szörnyű hideg és hosszú volt! Ellensége volt a hősnek, ez anyának, e hitvesnek: a tulajdon betegsége. Jaj, azt el kell felejteni, nem szabad leroskadni, mert felfordul az egész ház, ha az anya, a hitves, ágynak esik. — Küzdött, iszonyu küzdéssel. Mint egy hős! Végre mégis leroskadt. Áldja meg az Isten a poraiban is!

Özvegye maradt s öt gyermeke. Az özvegy férfi, lelke minden gyászával dologra megy, a kapa nyelére, a kasza nyelére könnyei peregnek. A legnagyobb lány a 15 éves, ő tartja majd rendben a házat, gondot ő visel a kisebbekre, segítsd meg, erősítsd meg erre, Istenem!

Az utána következő fiu nyomorék, alig tud járni is, de testvéreit nagyon szereti, azt a kis 8 hónapos is... Megöleli őket és biztatva szól hozzájuk: „Ne sirjatok, ne féljete, elmegyek koldulni!”

Ki ebbe belegondol, csak hogy meg nem szakad a szive.

Néhai Cs. Nagy Kálmán emlékezete.

Zsinaton voltam, május elsején volt épen, de hazajöttem pár órára, hogy eltemessem gyülekezetünk egyik érdekes hivat, akinek neve olvasható ezen cikk fölött. Vágtatott a gyorsvonat, meg a kocsis is, mely a vasuti állomástól hozott a szomorú hajlék felé.

Odaérkezvén a gyászos ház tájára, elcsodálkoztam az óriási tömegben, mely a boldogult jó ember, a tisztas gazda temetésére összegyűlt. S tán senki se távozott a gyászos háztól, úgy néztem: jött mindenki a temetőbe is. — Mennyivel szebb volt ez a temetési nagy sereg, mint azok ott fenn Budapesten, kik tüntetve, kiáltozva vonultak végig haraggal a lelkükben az utcákon.

Szerették, becsülték sokan a sokat szenvedett derék embert. — Imádkoztunk volt érte Isten templomában, míg gyötrődött, s imádkoztunk nyugodalmáért ott az ő kedves hajléka előtt, meg a sirja szélén is.

Áldja meg az Isten a porladozásában is, s áldja, vigasztalja meg gyászba borult szép családját. Az elhunyt helyére támaszson az Ur hiv polgárt városunknak s igaz hivat anyaszentegyházunknak!

Legyen áldott emlékezete!

P. P. P.

Ágosta város egyik templomában a fenti három betű olvasható mindenkitől látható helyen. Sokáig nem tudták, mit jelentenek e betűk. Végre megfejtették tudósok a titokzatos értelmet. Egy fűszernagykereskedő család jelmondatait jelentette a három betű, így:

Pepper Peperit Pecuniam, = Borsból gyűlt vagyunk.

Pecunia Peperit Pompam == Pénzünk vezetett fényezéshez.

Pompa Peperit Paupertatem. = Fényezés hozott elszegényedést.

Paupertas Peperit Pietatem = Szegénységünk vezérelt Istenhez.

* * *

Tanulságos jelmondatok; elgondolkozhat rajtuk, aki egyáltalán gondolkodik.

Megdicsérték a „Szeretet“-et

Egy nem is a mi egyházmegyénkbeli, nem is a mi egyházkerületünkhöz tartozó ref. lelkipásztor társam levelet irt hozzám. Kezébe került a „Szeretet“ legutóbbi száma. Olvassa, olvassa, aztán pennát vesz a kezébe s ír. Van-e még abból a számból s ha nincs újra kell nyomtatni, s küldeni száz számra ide is, oda is, Dunamellékre is, még Dunántulra is. Dicséri a szerkesztőt, hogy irjon

könyveket (Ha tudná a kedves jó szolgatárs, hogy irógörcsös fájó kézzel írok! De írok. Mert kell!)

Hogy fel kellene engem menteni, fizetésem biztosítása mellett, a lelkészi, meg esperesi közigazgatási bajoktól, gondoktól — így ir tovább a lelkésztestvér — hogy nyugodtan... csak írjak.

És kér, hogy írjak, csak írjak, mielőbb pedig, mert hosszabbodnak az estvéli árnyékok s aztán... nem munkálkodhatunk.

Köszönöm, drága Lelkésztestvérem! a biztatásodat, a szeretetedet, de hát nem mindenki és nem minden lelkész gondolkodik a „Szeretet“ről hozzád hasonlóan.

Áldjon meg az Isten nemes lelkedért. Nagy erőmbe kerül, hogy nevedet ide nem iktatom. De nem teszem ezt azért sem, mert akik a „Szeretet“-et nem szeretik és irtják, még Téged is meggyűlölnék.

Ha az Isten valakit valamire elhívott, idején kiemeli és felmagasztalja azt.

Legfőlebb ezután még jobban vigyázom az én Istenemnek atyai hívásait, intézéseit.

Egyébként pedig megmaradok, mint eddig is próbáltam lenni; alázatosnak, mert az alázatosak a boldogok!

VASUTI MENETREND KISUJSZÁLLÁSON.

Budapest felől érkezik és Debrecen felé indul:	Debrecen felől érkezik és Budapest felé indul:
Személyvonat 0 ó 16	Gyorsvonat Nypu. 0 ó 31
Gyorsvonat Nypu. 3 „ 19	Személyvonat 0 „ 53
Személyvonat 4 „ 22	Személyvonat 3 „ 26
Gyorsvonat 10 „ 30	Vegyesvonat 6 „ 26
Személyvonat 11 „ 56	Gyorsvonat Nypu. 8 „ 33
Gyorsvonat 16 „ 31	Gyorsvonat „ 13 „ 36
Vegyesvonat 18 „ 55	Személyvonat 15 „ 04
Gyorsvonat 20 „ 31	Gyorsv. Kpu. 18 „ 54

Kál-Kápolna felől:	Kál-Kápolna felé:
Vegyesvonat 3 ó 05	Vegyesvonat 4 ó 40
Vegyesvonat 7 „ 40	Vegyesvonat 10 „ 38
Vegyesvonat 13 „ 12	Vegyesvonat 13 „ 53
Vegyesvonat 18 „ 46	Vegyesvonat 20 „ 40

Déaványa felől:	Déaványa felé:
Vegyesvonat 7 ó 29	Vegyesvonat 1 ó 35
Motorpótló 13 „ 20	Motorpótló 10 „ 35
Vegyesvonat 18 „ 00	Vegyesvonat 14 „ 10

A Golgota-virág.

Egy grófnőt, egy kegyelmes asszonyt temettünk — mint irtam is erről ujságom legutóbbi számában, — én szóltam épen koporsója felett az elmúlt husvét-ünnep harmadik napján a szép Borsod megye hamos-lankás táján, a gyönyörű Szuhavölgy egyik kis falvában. — A főurt hölgy ravatalánál egyebek közt a Golgota virágról is emlékeztem beszédemben. Szép halványkék virág ez, kelyhén, mintha szegek volnának odarajzolódva, a keresztfának szegei; ezért nevezik Golgota-virágnak. — Mikor 42 esztendővel ezelőtt odavezetett jó sorom arra a tájra, az üvegházban láttam Golgota virágot végig futni indáival az üvegház száz meg száz virága fölött. Mintha virágkelyhei vigyázva néztek volna le a virágokra, s mintha sűrű indájával takargatni, oltalmazni akarta volna a többi virágokat.

Igy a Golgotán elhervadt Virág: a Krisztus is. Néz ránk és oltalmaz.

A nemes lelkű grófnő is mindig azokra vigyázott, akiket árváknak, gyöngéknak tudott. Elhunyt nővérenek árváit felnevelte, s végtelenül szerette a próbáltatott szegény református egyházat. Gyűjtött annak érdekében. Egyszer — emlékszem — háromszáz levelet irt meg sajátkezűleg egyik jótékonycélu egyházi intézmény érdekében. Szerencsétlen hazánkat is égő szívvvel szerette, pedig elődei német hercegek voltak; s meghagyta, hogy koporsójánál énekeljük el a Hymnuszt. Meg is tettük.

És elhervadt a Golgota virág.

A Golgotán is egy, a keresztfán, a grófi hölgy is: Nagypénteken predikáció hallgatása közben omlott össze.

Tanuljunk a Golgota virágtól!